

[Ninn-Hansen.]

at blot én paragraf er overtrådt, har folkettinget ligeledes pligt til at foranledige retsforfølgning etableret. Det er derfor kun nødvendigt at sandsynliggøre overtrædelse af én paragraf, før det rette grundlag for rigsretssag foreligger. Er der yderligere grund til at formode, at der foreligger overtrædelser af andre bestemmelser, bør tiltalen også omfatte disse, fordi det er domstolens sag at bestemme, hvilke paragraffers overtrædelse den til slut anser for at være bevist.

Lad mig over for de fremsatte krav om at specificere straffelovsparagrafferne gentage, at forslagsstillerne har valgt at beskrive de handlinger, som vi anser for at kunne og burde rammes af straffeloven. Derefter overlades det først til anklageren at formulere den specificerede tiltale, således som rigsretsloven forudsætter, og derefter til rigsretten at afgøre, hvilke paragraffer den anser for overtrådt. Vi har selvfølgelig haft vore overvejelser om, hvilke af straffelovens bestemmelser der kunne være tale om, og det viste sig jo, at regeringspartierne og justitsministeren ikke har haft svært ved at finde ud af, hvilke paragraffer det var.

Vi anser først og fremmest undertrykkelsen af kaptajnernes advarsel for en overtrædelse af straffelovens § 156 eller § 157. Der er for os ingen tvivl om, at en ministers hverv medfører pligt til at give folkettinget fuld og loyal oplysning om alle kendsgerninger, som er af betydning for folketingets vurdering af den sag, der behandles. I dette tilfælde har forhenværende minister Kjærboel i besvarelsen af et spørgsmål om forsvarligheden af passagersejladts undladt at oplyse, at de kaptajner, der var sagkyndige, var imod sejladts med fuldt passagertal, og han har med urette anført en erklæring til støtte for sit standpunkt, skønt advarselen var amputeret bort, inden erklæringen blev benyttet. Om dette var med forsæt, er et spørgsmål, som kun en domstol kan afgøre. Kun en domstol, som har hørt alle vidnesbyrd, og som derefter kan tro på eller forkaste forhenværende minister Kjærboels benægtelser, kan afgøre dette.

Den højtærede justitsminister mener jo, at en minister skal kunne skønne over, hvad der er afgørende og hvad ikke, og at

man ikke kan dømme hr. Kjærboel for et fejlskøn. Jeg er uenig heri. Selvfølgelig har en minister som ethvert andet menneske ret til at skønne forkert, men i denne sag er der, hvis der var udøvet et sådant skøn, skønnet så forkert, at det i hvert fald bliver grov pligtforsømmelse, og kun domstolen kan afgøre, om det var et undskyldeligt fejlskøn.

Når der foreligger undertrykkelse af en meget vigtig indstilling fra kaptajnerne netop vedrørende det, som Augo Lyngø spurgte om, ja, så er det enten forsæt eller grov forsømmelse. At en tiltale efter straffelovens § 157 kan gennemføres, må efter det foreliggende bevismateriale være så klart, at folkettinget har pligt til at rejse sag. Under den efterforskning, som da ville blive mulig, kunne det blive opklaret, om forhenværende minister Kjærboels forhold også dækkes af andre paragraffer end § 156 og § 157. Vi har også haft straffelovens § 150 for øje. Vi mener, at forhenværende minister Kjærboel eventuelt misbrugte sin magtstilling som minister til at få sine underordnede til at afgive en erklæring, der ikke dækkede disses mening, men kun en domstols endelige bedømmelse kan afgøre, om dette er rigtigt. Vi mener også, at forhenværende minister Kjærboels pres på redaktør Palle Brandt er et misbrug af ministerstillingen, idet en minister efter vor mening ikke må kunne knægte pressefriheden, således som det forsøgte.

Men disse tanker om straffelovsparagraffer er ikke afgørende. Det afgørende er, at efter det bevismateriale, som allerede foreligger, er der så stor sandsynlighed for, at der i hvert fald er en overtrædelse af straffelovens § 157, at folkettinget kan beskyldes for at ville dække sine egne, hvis der ikke rejses sag, og når der skal rejses sag, skal domstolen og anklageren stå frit; så skal folketingets vedtagelse om rejsning af sag dække alle de punkter, hvor det hidtil oplyste tyder på at overtrædelse kan foreligge. Hermed har folkettinget opfyldt den opgave, som befolkningen har et krav på at folkettinget varetager. En vedtagelse af venstres og det konservative folkepartis forslag til beslutning vil give alle betingelser for en tilbunds gående bedømmelse af de handlinger, der har fundet sted. Der vil blive truffet en afgørelse, en